

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121474623
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6121474623.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a JUDr. Martiny Holecovej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej X. nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX/XXA, XXX XX R., t.č. S. XX/X, J., C., o zaplatenie 3.728,94 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Revúca sp.zn. 7Csp/95/2021-172 zo dňa 28. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Revúca sp.zn. 7Csp/95/2021-172 zo dňa 28. októbra 2022 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením sp.zn. 7Csp/95/2021-172 zo dňa 28. októbra 2022 prvou výrokovou vetou vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil. Druhou výrokovou vetou rozhodol o vrátení súdneho poplatku za návrh vo výške 111,50 Eur žalobcovi, treťou výrokovou vetou nariadil Slovenskej pošte, a.s., Centru spracovania poštového platobného styku a agend Košice, aby po právoplatnosti tohto uznesenia vrátila žalobcovi súdny poplatok vo výške 111,50 Eur do 30 dní odo dňa doručenia odpisu právoplatného uznesenia. Štvrtou výrokovou vetou žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou dňa 15.11.2021 domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 3.728,94 Eur s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 14.01.2016. Konštatoval, že predmetom konania je pohľadávka žalobcu proti žalovanej vyplývajúca zo zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou ako fyzickou osobou a žalobcom ako dodávateľom, ktorá má charakter spotrebiteľského právneho vzťahu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie po začatí konania zistil, že žalovaná žije v Rakúskej republike, kde jej bola dňa 21.11.2021 doručená poštová zásielka obsahujúca žalobu s prílohami a výzva, aby sa žalovaná k žalobe vyjadrila písomne v lehote 15 dní s poučením podľa článku 26 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 zo dňa 12.decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“).

4. Pretože konanie vo veci začalo po 10.01.2015, právomoc súdov Slovenskej republiky v konaní s cudzím prvkom (v tomto súdnom konaní cudzí prvok je zastúpený tým, že žalovaná, ktorá je spotrebiteľom, sa trvalo zdržiava v Rakúskej republike, kde jej bola doručená žaloba) súd prvej inštancie považoval za potrebné posudzovať vec podľa nariadenia, a to podľa článku 18 a 19 nariadenia, pretože prejednávacia vec je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy a uvedené ustanovenie ukladá žalobcovi

povinnosť uplatniť svoj nárok proti spotrebiteľovi na súde toho členského štátu, v ktorom má žalovaná (spotrebiteľ) bydlisko.

5. Súd prvej inštancie rešpektujúc záväzné pokyny odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení sp.zn. 12CoCsp/7/2022 zo dňa 26.04.2022 opätovne postupom podľa § 185 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zisťoval, kde má a v čase začatia konania mala žalovaná bydlisko (v zmysle zásady perpetuatio fori), pričom z doterajších zistení súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaná svoje faktické bydlisko ako miesto, kde sa dlhodobo zdržiava s úmyslom zdržiavať sa tam trvalo, na území Slovenskej republiky nemá, v mieste evidovaného trvalého pobytu sa nezdržiava, ale jej bydlisko je a v čase začatia konania bolo v Rakúskej republike, a to v čase začatia konania na adrese S. kde bola žalovanej doručená žaloba.

6. Súd prvej inštancie mal pritom aj z iného konania vedeného na Okresnom súde Revúca (sp.zn. 7P/7/2022, o rozvod manželstva žalovanej a úpravu pomerov k mal. deťom) vedomosť o tom, že žalovaná sa dlhodobo zdržiavala v Rakúsku, pričom v uvedenom konaní ešte dňa 27.04.2022 súdu oznámila, že aj v tom čase žila na adrese uvedenej v návrhu v Rakúsku (S.) spolu s manželom a deťmi, že jej deti navštevujú v mieste bydliska v Rakúsku školu, resp. predškolské zariadenie a že tam plánujú žiť natrvalo.

7. Dňa 10.10.2022 žalovaná telefonicky súdu prvej inštancie oznámila, že sa presťahovala na inú adresu v Rakúsku, a to U. Dňa 15.10.2022 žalovaná emailom ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní, pričom dňa 28.10.2022 žalovaná súdu telefonicky uviedla, že predvolanie jej bolo riadne doručené prostredníctvom súdu v meste J., prevzala si ho dňa 14.10.2022. Zároveň súdu oznámila, že na novej adrese býva posledný mesiac, dostala štátny byt z dôvodu, že odišla od manžela a plánuje sa tam zdržiavať s deťmi aj naďalej a natrvalo, deti naďalej navštevujú školu, resp. škôlku v Rakúsku. Na pôvodne nahlásenej adrese v meste J. žili spoločne s manželom od júla 2019 nepretržite, teda aj v čase začatia konania dňa 27.8.2021, a to v štátnom byte, ktorý dostal jej manžel.

8. Z uvedených zistení mal súd prvej inštancie jednoznačne preukázané, že žalovaná mala v čase začatia konania bydlisko, teda obvyklé centrum svojich záujmov v Rakúsku, kde stále žije a plánuje sa tam trvalo zdržiavať.

9. Poukázal na to, že Európsky súdny dvor vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že nariadenie vo všetkých svojich ustanoveniach, a to i tých, ktoré sa týkajú súdnej príslušnosti (právomoci) smeruje k zachovaniu práva žalovaného účinne sa v konaní brániť. Súčasťou práva účinne sa brániť je prirodzene i právo byť žalovaný pred vhodným súdom. Tým je v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia súd štátu, v ktorom má žalovaný bydlisko. Tento princíp (býť žalovaný pred vhodným súdom) je článkom 18 ods. 2 nariadenia posilnený tak, že v sporoch so spotrebiteľských zmlúv majú obligatórnu príslušnosť súdy štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

10. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná je spotrebiteľom a v takom prípade sa právomoc súdov konať neposudzuje podľa pravidiel o všeobecnej právomoci podľa článku 4 ods. 1 nariadenia, ale podľa pravidiel o obligatórnej právomoci podľa článku 18 a 19 nariadenia, na základe ktorých právomoc konať vo veci žaloby žalobcu majú súdy Rakúskej republiky, keďže zistil, že žalovaná ako spotrebiteľ už v čase začatia tohto súdneho konania mala bydlisko v Rakúskej republike. Za tohto stavu by Okresný súd Revúca mal právomoc vo veci konať iba podľa článku 26 ods. 1 nariadenia, t.j. ak by sa žalovaná konania zúčastnila. Žalovaná sa však k žalobe na výzvu súdu v určenej lehote ani doposiaľ nijako nevyjadrila a nezúčastnila sa ani pojednávania, na ktoré bola riadne prevolaná, a teda konania vo veci sa žalovaná nezúčastnila v zmysle článku 26 ods. 1 nariadenia. Právomoc súdov Slovenskej republiky preto na ustanoveniach nariadenia založiť nemožno.

11. Pre úplnosť súd prvej inštancie konštatoval, že len ospravedlnením sa z účasti na pojednávaní sa žalovaná v žiadnom prípade nezúčastnila konania v tom zmysle, ako to má na mysli nariadenie. Takýmto zúčastnením sa konania sa má na mysli vyjadrenie vo veci samej, či už písomne, alebo ústne na pojednávaní.

12. Na to, či sú splnené procesné podmienky, za ktorých môže súd konať, je súd povinný v zmysle § 161 ods. 1 CSP prihladať kedykoľvek počas konania. Medzi základné podmienky konania, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť, patrí podmienka právomoci súdu.

13. Vzhľadom na neodstrániteľný nedostatok podmienok konania spočívajúci v nedostatku právomoci súdu vo veci konať, súd prvej inštancie podľa článku 28 ods. 1 nariadenia vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a podľa § 161 ods. 2 CSP konanie vo veci zastavil.

14. O postúpení veci príslušnému orgánu súd prvej inštancie nerozhodol, pretože zastavil konanie pre nedostatok medzinárodnej právomoci, pričom mal za to, že právomoc konať v predmetnej veci majú súdy v Rakúskej republike, kde je bydlisko žalovanej.

15. O vrátení súdneho poplatku žalobcovi súd prvej inštancie rozhodol podľa § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch tak, že žalobcovi vrátil nekrátený súdny poplatok za návrh vo výške 111,50 Eur, ktorého vrátenie žalobcovi vykoná Slovenská pošta, a. s.

16. Konštatoval, že žalobca v návrhu na začatie konania uplatnil právo na náhradu trov konania, žalovanej, ktorá sa konania nezúčastnila, trovy konania preukázateľne nevznikli.

17. Keďže súd prvej inštancie zastavil konanie pre nedostatok právomoci, o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania, a to tak prvostupňového ako aj odvolacieho konania.

18. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na znenie článku 26 ods. 1 nariadenia, ktoré upravuje konkludentnú prorogačnú dohodu o voľbe právomoci zúčastnením sa konania. Uviedol, že aj súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaná potvrdila, že predvolanie jej bolo dňa 14.10.2022 riadne doručené a prevzala si ho, pričom v nadväznosti na predvolanie dňa 15.10.2022 prostredníctvom e-mailu doručeného súdu ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná nenamietala právomoc súdu, pojednávanie zobrala na vedomie a z vlastnej iniciatívy svoju neúčast' ospravedlnila, pričom z odôvodnenia nevyplýva, že by žiadala o odročenie pojednávania. Mal za to, že boli naplnené všetky predpoklady založenia právomoci zúčastnením sa konania, a to na základe toho, že nejde o výlučnú právomoc v zmysle článku 24 nariadenia, žalovaná nenamietala absenciu právomoci a zúčastnila sa konania tým, že potvrdila prevzatie predvolania na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 28.10.2022 a svoju neúčast' na pojednávaní riadne ospravedlnila. Žalobca preto vyslovil názor, že žalovaná sa zúčastnila konania, a preto má súd v zmysle článku 26 ods. 1 nariadenia právomoc vec prejednať a rozhodnúť.

19. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na § 3 ods. 1, § 6 ods. 1 a § 8 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „zákon o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky“) a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.ÚS 239/2010. Mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že súčasným bydliskom žalovanej je adresa Rakúsko, J., a to z dôvodu, že po začatí konania zistil, že žalovaná žije v Rakúskej republike. V tejto súvislosti poukázal na to, že ak by žalovaná mala úmysel zdržiavať sa na uvedenej adrese trvalo, potom bolo jej povinnosťou podľa § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky ohlásiť ohlasovni skončenie trvalého pobytu. Keďže trvalý pobyt žalovanej bol i ku dňu podania odvolania evidovaný na území Slovenskej republiky vyslovil názor, že žalovaná si nespĺnila povinnosť podľa § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky, a preto je zrejmé, že jej úmyslom nie je vycestovanie do zahraničia s cieľom trvalo tam žiť. Uviedol, že bydliskom osoby sa nerozumie miesto, kde sa osoba aktuálne, resp. po určitú prechodnú dobu zdržuje, ale len miesto, kde má osoba úmysel trvalo sa zdržiavať a žiť. Mal za to, že bydlisko žalovanej bolo aj ku dňu podania odvolania na území Slovenskej republiky. Nad rámec žalobca poukázal na to, že žalovaná je občanom Slovenskej republiky, ktorá sa na území Slovenskej republiky narodila, žila, vytvárala rodinné, či priateľské vzťahy a roky pracovala a v neposlednom rade i uzatvorila zmluvu

o spotrebiteľskom úvere, z ktorej nárok je predmetom tohto konania. V rámci uvedeného žalobca preto poukázal najmä na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal so skutočnosťou, ako je pretrhnutie všetkých týchto predchádzajúcich väzieb a záujem žalovanej ich vytvárať v inom členskom štáte. V tejto súvislosti žalobca považoval za nevyhnutné uviesť, že konajúci súd v upomínacom konaní už raz pri rozhodovaní o veci samej preskúmal právomoc slovenského súdu vo veci konať, pričom následne rozhodol a vydal rozhodnutie vo forme platobného rozkazu zo dňa 16.09.2021. Preto považoval za dôvodné predpokladať a následne uzavrieť, že jeho šetrením v danom konaní bolo zistené práve to, že za bydlisko žalovanej bolo v čase tohto súdneho konania potrebné považovať Slovenskú republiku, a teda o právomoci súdu vo veci konať neboli žiadne pochybnosti. Mal za zrejmé, že miestom pobytu, resp. bydliskom je miesto, kde má daná osoba centrum a ťažisko svojho života a svojich záujmov, a to i s ohľadom na svoj rodinný, pracovný, či sociálny život. Úmysel osoby niekde dočasne žiť, nie je podľa názoru žalobcu jediným a ani dostatočným, či rozhodujúcim prvkom pre posúdenie pobytu. Na záver poukázal na to, že veriteľ nemá v prípade spotrebiteľského sporu inú možnosť, než zisťovať adresu bydliska spotrebiteľa dopytom na Register obyvateľov Slovenskej republiky. Ak by súd vyhlásil, že nemá právomoc vec prejednať napriek informácii z Registra obyvateľov Slovenskej republiky o tom, že spotrebiteľ má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a do dňa podania tejto informácie neoznámil v zmysle § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky, že nemá záujem trvalo sa zdržiavať na území Slovenskej republiky, žalobca by to považoval za to, že je to v rozpore so zásadou spravodlivosti. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania.

20. K odvolaniu vyjadrenie podané nebolo.

21. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

22. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 27.08.2021 domáhal zaplata istiny vo výške 3.728,94 Eur s príslušenstvom na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavretej medzi jeho právnym predchodcom VÚB, a.s., Bratislava a žalovanou dňa 14.01.2016. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní v predmetnej veci rozhodol Platobným rozkazom sp.zn. 43Up/1507/2021 zo dňa 16.09.2021, ktorý sa nepodarilo doručiť žalovanej. Žalovaná e-mailom zo dňa 22.11.2021 súdu prvej inštancie oznámila svoju adresu v Rakúskej republike. Výzvou zo dňa 16.12.2021 súd prvej inštancie vyzval žalovanú, aby súdu uviedla, či adresa, ktorú uviedla, je jej súčasným bydliskom, t.j. miestom, kde sa dlhodobo zdržiava a plánuje zdržiavať. Súd prvej inštancie v predmetnej veci prvýkrát rozhodol uznesením sp.zn. 7Csp/95/2021-126 zo dňa 20.01.2022 tak, že vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil. Na základe podaného odvolania žalobcom Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 12CoCsp/7/2022-155 zo dňa 26.04.2022 uvedené uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie v súlade so závermi zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vytýčil pojednávanie na deň 28.10.2022. Žalovaná dňa 10.10.2022 súdu prvej inštancie telefonicky oznámila novú adresu v Rakúskej republike, kde sa presťahovala. E-mailovým podaním zo dňa 15.10.2022 žalovaná ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní. Z úradného záznamu zo dňa 28.10.2022 založeného v spise vyplýva, že na základe telefonického dopytu súdu prvej inštancie žalovaná uviedla, že predvolanie na pojednávanie prezvala prostredníctvom súdu z mesta J. dňa 14.10.2022 a zároveň uviedla, že na novej adrese býva posledný mesiac, dostala štátny byt z dôvodu, že odišla od manžela a plánuje sa tam zdržiavať s deťmi aj naďalej a natrvalo, deti navštevujú školu, resp. škôlku a že na pôvodnej adrese v Rakúskej republike žili spoločne s manželom od júla 2019 nepretržite, teda aj v čase začatia tohto konania dňa 27.08.2021, a to v štátnom byte, ktorý dostal jej manžel.

23. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

24. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

25. Podľa článku 4 ods. 1 nariadenia, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

26. Podľa článku 5 ods. 1 nariadenia, osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe kritérií upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly.

27. Podľa článku 18 ods. 2 nariadenia, druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

28. Podľa článku 19 nariadenia, od ustanovení tohto oddielu sa možno odchyliť len dohodou:

1. dojednanou po vzniku sporu;
2. ktorá umožňuje spotrebiteľovi začať konanie na iných súdoch, než tých, ktoré sú uvedené v tomto oddiele, alebo
3. dojednanou medzi spotrebiteľom a druhým účastníkom zmluvy, ak obaja majú v čase uzavretia zmluvy bydlisko alebo obvyklý pobyt v tom istom členskom štáte, a ktorá udeľuje právomoc súdom tohto členského štátu za predpokladu, že takáto dohoda nie je v rozpore s právnym poriadkom tohto členského štátu.

29. Podľa článku 26 ods. 1 nariadenia, okrem právomoci založenej na iných ustanoveniach tohto nariadenia má právomoc súd členského štátu vtedy, ak sa žalovaný zúčastní konania. Toto kritérium sa neuplatní, ak sa žalovaný zúčastní konania, len aby namietol absenciu právomoci, alebo ak má iný súd výlučnú právomoc podľa článku 24.

30. Podľa článku 26 ods. 2 nariadenia, vo veciach uvedených v oddieloch 3, 4 alebo 5, v ktorých je žalovaný poisťník, poistený, oprávnený z poistenia, poškodený, spotrebiteľ alebo zamestnanec, súd pred založením si právomoci podľa odseku 1 zabezpečí, aby bol žalovaný poučený o svojom práve namietat absenciu právomoci súdu a o dôsledkoch jeho účasti alebo neúčasti na konaní.

31. Podľa článku 28 ods. 1 nariadenia, ak je osoba, ktorá má bydlisko v jednom členskom štáte, žalovaná na súde iného členského štátu a nezúčastní sa konania, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc, pokiaľ si právomoc nemôže založiť na ustanoveniach tohto nariadenia.

32. Podľa uznesenia Súdneho dvora z 3.septembra 2020, vo veci C-98/20 mBank S.A. proti PA pojem „bydlisko spotrebiteľa“ použitý v článku 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že označuje bydlisko spotrebiteľa ku dňu podania žaloby.

33. Preskúmaním veci sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetom tohto konania je pohľadávka žalobcu proti žalovanej vyplývajúca zo zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, ktorá má spotrebiteľský charakter podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Rovnako, ako súd prvej inštancie aj odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že žalovaná v čase uplatnenia nároku žalobcom, ktorý je predmetom tohto konania žila v Rakúskej republike, a preto súd prvej inštancie v súlade s článkami 18 a 19 nariadenia správne posudzoval právomoc slovenského súdu predmetnú vec prejednať a rozhodnúť.

34. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v zmysle záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacím súdom vysporiadal s otázkou bydliska žalovanej. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že žalovaná na území Slovenskej republiky nemá svoje faktické bydlisko ako miesto, kde sa dlhodobo zdržuje s úmyslom zdržiavať sa tam natrvalo. Zo zisťovania pobytu žalovanej je preukázané, že žalovaná sa v mieste svojho trvalého pobytu nezdržiava, ale jej bydlisko v čase začatia konania bolo v Rakúskej republike, kde jej bola doručená aj žaloba. Odvolací súd mal tiež z telefonického oznámenia žalovanej preukázané, že jej úmyslom je zdržiavať sa aj v budúcnosti na adrese v Rakúskej republike, kde aj jej deti navštevujú školu, resp. predškolské zariadenie. Z uvedeného teda je zrejmé, že žalovaná mala v čase začatia konania bydlisko, teda obvyklé centrum svojich záujmov v Rakúskej republike, kde stále žije a plánuje s tam trvalo zdržiavať, pričom na uvedenom nemení nič ani to, že žalovaná má hlásený pobyt na území Slovenskej republiky a že si nesplnila svoju povinnosť vyplývajúcu z § 6 ods. 1 zákona o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky.

35. Odvolací súd zároveň poukazuje na bod 32 uznesenia Súdneho dvora z 3.septembra 2020, vo veci C-98/20 mBank S.A. proti PA, v ktorom Súdny dvor poznamenal, že Súdny dvor v bode 47 rozsudku zo dňa 17.novemra 2011, vo veci Hypoteční banka C-327/10, ktorý sa síce týkal nariadenia č. 44/2001, ale je uplatniteľný aj na nariadenie č. 1215/2012, rozhodol, že „v situácii..., keď spotrebiteľ, ktorý je zmluvnou stranou... úveru... opustí svoje bydlisko predtým, než sa proti nemu podá žaloba pre porušenie zmluvných povinností, sú príslušné súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza posledné známe bydlisko spotrebiteľa“. V prípade viacerých zmien bydliska je teda pre určenie medzinárodnej právomoci súdu určitého členského štátu rozhodujúce iba posledné známe bydlisko spotrebiteľa ku dňu podania predmetnej žaloby.

36. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nakoľko žalovaná je spotrebiteľom s bydliskom v Rakúskej republike (t.j. na území iného členského štátu), právomoc súdov konať sa posudzuje podľa článku 18 a 19 nariadenia, na základe ktorých majú právomoc o uplatnenom nároku žalobcu konať súdy Rakúskej republiky. Nakoľko žalovaná sa konania pred súdom prvej inštancie nezúčastnila, k žalobe na výzvu súdu prvej inštancie sa v určenej lehote a ani do dňa vydania napadnutého rozhodnutia nevyjadrila a taktiež sa nezúčastnila na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, na ktoré bola riadne predvolaná.

37. Odvolací súd k námietke žalobcu, že prvým úkonom žalovanej vo veci bolo ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, v ktorom mohla vzniesť námietku právomoci súdov Slovenskej republiky, poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 11.04.2019, vo veci C-464/18, ZX proti Ryanair DAC, ktorý v bode 38 uviedol, že článok 26 ods. 1, prvá veta nariadenia č. 1215/2012 stanovuje pre všetky spory, kde má právomoc súd, ktorému bola vec predložená, nespadá pod iné ustanovenia tohto nariadenia, pravidlo o právomoci založené na účasti žalovaného na konaní. Toto ustanovenie aj v prípadoch keď bola na súde podaná žaloba v rozpore s ustanoveniami tohto nariadenia, vychádza z predpokladu, že účasť žalovaného na konaní možno považovať za implicitné potvrdenie právomoci súdu, ktorý začal konať, a teda za voľbu jeho právomoci.

38. V predmetnej veci odvolací súd zistil, že žalovaná na základe výzvy súdu prvej inštancie nepodala žiadne vyjadrenie vo veci samej, t.j. nevyjadrila sa k žalobe, nezúčastnila sa na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, na ktorom by mohla vzniesť námietku právomoci súdu Slovenskej republiky na prejednanie a rozhodnutie tejto veci. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní nemožno považovať za úkon, aký má na mysli nariadenie, nakoľko zúčastnením sa konania sa má na mysli vyjadrenie vo veci samej, či už písomne alebo ústne na pojednávaní, nakoľko len ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní nie je možné považovať za úkon vo veci samej. Keďže ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní bez vyjadrenia sa vo veci samej nemôže predstavovať zúčastnenie sa na konaní v zmysle článku 26 nariadenia, nemožno toto ospravedlnenie považovať ani za konkludentné akceptovanie právomoci konajúceho súdu žalovanou, za okolností ako sú vo veci samej, a preto nemožno uplatňovať ustanovenie týkajúce sa konkludentnej voľby právomoci. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 11.04.2019, vo veci C-464/18, ZX proti Ryanair DAC, ktorý v druhom výroku rozhodol tak, že článok 26 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že toto ustanovenie sa neuplatňuje v prípade, ako je ten vo veci samej, keď žalovaný nepredložil pripomienky alebo sa konania nezúčastnil.

39. S poukazom na vyššie uvedené dôvody sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade existuje neodstrániteľný nedostatok podmienok konania spočívajúci v nedostatku právomoci súdu vo veci konať a že podľa článku 28 ods. 1 nariadenia nemá právomoc vo veci konať. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie v predmetnej veci správne rozhodol, keď vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie podľa § 161 ods.2 CSP zastavil.

40. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a predmetnú vec správne právne posúdil, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu.

41. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní by nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vznikol žalovanej, avšak podľa obsahu spisu žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Odvolačný súd preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu náhradu trov odvolacieho konania žalovanej nepriznal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018).

42. Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolať a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolať a fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolať a právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)